

[Horn.]

modvirker samtidig den Overcentralisering, vi kender, med Sammenstuvning af Erhvervslivet i enkelte store Byer. Har man lagt Mærke til den Udvikling, der er sket siden Befrielsen, er det ikke uden Grund, naar det henstilles til den højtærede Minister at fremme en Sanering af disse Ting.

Jeg skal blot nævne de lange Bestillingslister, som ligger hos Autoforhandlerne, de Sortbørspriser, der gives for brugte Biler, Handel med Slutsedler paa nye Biler, Køerne ved Køreskolerne o. s. v. o. s. v., saa har man en tydelig Fornemmelse af, hvad der er ved at tage Form. Det er ikke uden Grund, at saavel Banerne som disses Personale ængstes for Fremtiden, hvis det, der nu er i Gang, faar Lov til at fortsætte i denne Pengerigelighedens Løssluppenhed; det er Vejen tilbage til Fortidens Planløshed med alle dens økonomiske og sociale Tragedier og tillige store nationaløkonomiske Tab.

Paa denne Baggrund finder jeg det saare forstaaeligt, naar nævnte Aarsmøde af Banerne og Røster paa Bane-Generalforsamlinger kræver Handling. Klart som aldrig før blev det sagt fra Banernes Side, at vi nu maa have en rationel Trafikplan for hele Landet. Jeg anser det for at være et stort Fremskridt, at netop denne Kreds af sagkyndige udtaler sig saadan, og jeg maa forstaa det saaledes, at Sogne- og By- og Amtskommuner har gjort sig Stillingen helt klar. Man vil, som det ogsaa siges i Aarsmødets Resolution, have Statsstøtte til en Modernisering og til at klare Overgangstidens Vanskeligheder. Men man vil mere. Man vil afpasse sig efter Udviklingen og derved fremme Effektiviteten i vort Produktionsliv, Samkvetmet mellem Befolkningslagene og mellem Landsdelene. At Personalet ved Banerne, og det gælder selvfølgelig ogsaa de Personer, der er beskæftiget inden for Landevejstrafikken, er lige saa interesseret i en forsvarlig Ordning i Fremtiden, er ligetil. Adskillige Privatbanefunktionærer har ikke glemt den Tid, da de af deres beskedne Løn maatte være med til at holde Banerne paa ret Køl, og har de glemt det, er de netop i de sidste Dage blevet mindet om den Tid, idet de med Hensyn til den Lønordning, som er ved at skulle godkendes fra begge Sider, maa betale større Pensionsbidrag end efter Statens Regler til Trods for, at Privatbanefolkene havde haabet og sat som Maal at faa Statens Regler. De naaede det ikke. Til Gengæld skal dog fremhæves, at de saa faar Sikkerhed for, at deres Pensionskasse bliver

solvent, og det bøder naturligvis noget paa Skuffelsen.

Ud fra disse Betragtninger mener jeg med Rette at kunne opfordre den højtærede Minister til at tage et ekstra Tag for at hindre Udviklingen i at løbe en fornuftig Ordning over Ende. Det er af største Vigtighed, at Forholdene ordnes i selve Overgangstiden, som jeg sagde, da vi sidst talte om det, og at Ordningen ikke udskydes, til de gamle Forhold har fuldbyrdet sig, for da slaar man let meget i Stykker, som kunde have været sparet.

Om selve Nyordningens Etablering skal jeg ikke udtale mig. Den højtærede Minister har jo sit Udvalg, og der ligger fra den store 1936-Kommission et stort og interessant Værk til Raadighed med god Vejledning. Men i al Beskedenhed vil jeg dog gerne have Lov til at erindre om den kortfattede, men klare Betænkning, som Transportorganisationernes Trafikudvalg har afgivet i Februar Maaned, og som for øvrigt er omdelt til det høje Tings Medlemmer. Denne Betænkning gør ikke Krav paa at være det eneste saliggørende i denne Sag, men den er tilvejebragt af en Kreds af Trafikfolk, som paa mange afgørende Omraader har meget stor Sagkundskab, og jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at denne Betænkning gaar ind i det Materiale, som lægges til Grund for den Nyordning, som maa træffes.

Jeg vil gerne have Lov til at tilføje, at denne Betænkning jo maa ses som et Udtryk for, at Arbejdere, Funktionærer og andre i vore Trafikerhverv stiller deres Synspunkter til Raadighed for Nationen i en Tid, hvor vi skaber paa ny.

Maa jeg med det samme, jeg henvender mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, fremføre et Ønske, som gennem flere Aar har været fremme blandt Ekstramandskabet ved Banerne, ikke mindst hos Statsbanerne, et Ønske, der nu er bragt videre til Organisationen til videre Forhandling med Banerne. Det drejer sig om de Ekstrafolk, som gennem flere Aar har været fuldt beskæftigede ved Stats- og Privatbanerne og har taget deres Tørn paa lige Fod med det øvrige Personale, altsaa de faste Folk i Banernes Tjeneste. De mener, og jeg synes med Rimelighed, at de burde have et Antal Friplas til Rejser i Lighed med det faste Personale. En Ordning af denne Art maa naturligvis tage skyldigt Hensyn til de faste Funktionærer, og der maa ogsaa forlanges et vist Aaremaal af Beskæftigelse, men jeg synes, det er et rimeligt Krav der her rejses. Man maa huske paa, at i en